

kunde ses ganske bestemt, hvorledes Forholdet skulde være ved Sø- og Handelsretten, om der skulde finde Forligsmægling Sted eller ikke i Begjæfager, saa maa jeg tilstaa, at jeg naturligvis ikke med fuldkommen Sikkerhed kan svare paa det Spørgsmaal, hvad der egentlig har været Meningen; thi Vædringsforslaget hidrører jo ikke fra mig nærmest; men jeg antager dog, at det ikke har været Meningen at gjøre nogen Forandring i de for Sø- og Handelsretten gjældende Regler, nemlig at ingen Forligsmægling behøver at finde Sted i Begjæfager. Skulde det blive anset for tvivlsomt, vil det jo i alt Fald være let at rette ved at tilføie en Bestemmelse, der kunde lyde omtrent som saa, at med Hensyn til Sø- og Handelsretten har det sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov af 19de Februar 1861 § 19 eller noget Saadant. Det blev af samme ærede Medlem (Leth) fremhævet, at Forligsmægling var ikke til nogen videre Nytte i Begjæfager, og at det kunde dog undertiden medføre en Forsøling. Jeg skal dertil bemærke, at man i det andet Thing antog, at det dog ingenlunde kunde siges, at Forligsmægling var uden Nytte, og det synes mig heller ikke at være saa klart, at den vil være uden Nytte. Det er imidlertid Noget, jeg anser for at være det mindre Vigtige ved Sagen, dette Spørgsmaal, om det er til Nytte eller ikke; men hvad jeg anser for Hovedsagen, er, at saavidt jeg skjønner, kan den Bestemmelse, her staar i Lovforslaget om Forligsmægling i Begjæfager, dog i alt Fald ikke staa; thi det er jo udtrykkelig fremhævet, at den ikke maa foranledige nogen Forsøling. Naar man gaar ud fra den Forudsætning, at der skal være Gjøsteretsprocedure, og Forligsmægling foretages af Dommeren i Gjøsteretten, og vi tillige erindre, at Bestemmelsen er saaledes affattet, at det er ham forbudt at udsætte Sagen under Forliget, saa vil jo den Omstændighed, at denne Forligsprøve foretages, ikke kunne foranledige nogen Udsættelse, det jeg skjønner; det kan da i alt Fald kun være det Par Diebliske længer, en Sags Behandling paa selve Retsdagen kan være. Det forekommer mig ikke, at Forligsmæglingen under denne Forudsætning iøvrigt kan have nogen Virkning til at forhale Sagen, der kunde være betænkelig. Derimod erkjender jeg, at, naar man vil have Gjøsteretsbehandlingen, stiller Sagen sig anderledes, saa maa man ganske sikkert vende tilbage til Bestemmelsen, saaledes som den stod i det oprindelige Lovforslag, at Forligsmægling overhovedet bortfalder i disse Sager. Det blev navnlig af det ærede Medlem for Sø- og Handelsretten 2den Valgkreds fremhævet, at i Begjæfager var den store Hurtighed i Reglen ikke af saa stor Betydning, fordi man der ofte begyndte med eller dog i alt Fald kunde begynde med Arrest. I den Henseende vil jeg dog for Fuldstændigheds

Styld fremhæve, at det jo nok kan være saa, men det vil dog alligevel ikke, forekommer det mig, kunne siges, at det opveier hint, thi Arræsten holder sig jo ikke i Tilfælde af Konkurs. Derfor er man jo ingenlunde sikker, fordi man har begyndt med Arrest. Man kan derfor ikke sige, at dette Retsmiddel saadan kan træde istedet for at faae Dom og Eksekution, skjøndt jeg jo ganske vist paa den anden Side erkjender, at Fordeelen ved at kunne komme til at gjøre Udlæg er noget svækket — med fuldt Forsæt naturligvis — ved Konkurslovens Afkræftelsesregler, som jo ganske vist i ikke saa Tilfælde ville ramme saadanne Udlæg, men det er mig dog noget tvivlsomt, om man kan slaa sig til No ved den Betragtning, at da man kan gjøre Arrest i Begjæfager, behøver man ikke at bryde sig saa meget om Hurtigheden der. — Min Hovedbetragtning er, som sagt, den — og i den Henseende har jeg forsaavidt et Tilknætningspunkt med den ærede første Læser (Leth) — at det forekommer mig, at man nu, hvor man staar i Begreb med at fremkomme med Forslag til mere omfattende Reform i Retspleien, egentlig ikke havde Opfordring til at røre mere ved de bestaaende Regler i saa Henseende end saa meget, som Bøveloven ligefrem eller dog naturlig medfører, og at man iøvrigt gjerne kunde bibeholde det Bestaaende, indtil man vilde skride til en Omdannelse af hele Proceduren og søge at skaffe Proceduren i alle civile Sager disse Goder i Form af større Hurtighed, som nu er forbeholdt Begjæfproceduren og andre undtagne Procesarter.

Leth: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig i Anledning af det Foredrag, vi hørte af den høitærede Minister. Den meget ærede Minister gjorde den Betragtning gjældende, der, om jeg opfattede den rigtigt, gik ud paa, at man ved at indføre en hurtigere Retsfølgning med Hensyn til Begjæfager end med Hensyn til andre Sager, vilde ikke alene give Kreditor den Begunstigelse, at han hurtigere fik Dom, men dermed tillige indirekte give ham en Fortrinsret overfor andre Kreditorer, nemlig derved, at han kunde komme disse i Forskjøbet i Tilfælde af Konkurrence, og støttet paa den Betragtning troede den meget ærede Minister blandt Andet, om jeg opfattede ham rigtigt, ikke at kunne anbefale, at man indførte den hurtigere Procedure i Begjæfager. Denne Betragtning beklager jeg, at jeg ikke kan tiltræde, og jeg tror heller ikke, at den kan staa sin Prøve. Jeg tror ikke, man letteligt vil indbrømme, at man i Kjøbenhavn, hvor alle Gjældsager, som høre under Sø- og Handelsretten, glæde sig ved at være undergivne en særdeles hurtig Procedure, derved ikke alene har opnaaet denne Fordel, men ogsaa paa andre Kreditors Beføstning en Fordel i Konkurrence med